

VALDENSIEŠU TICĪBAS APLIECĪBA AD 1120 (pilna)

Kopēta no manuskriptiem datētiem ar 1120 gadu.

1. Mēs ticam un stipri pastāvam uz visu, kas ir divpadsmit ticības simbola paragrāfos, plašāk pazīstama kā Apustuliskā ticības apliecība, un mēs uzskatām par ķecerību lai kas arī šiem divpadsmit paragrāfiem nepiekrīstu un neatbilstu tam kas teikts;
2. Mēs ticam, ka ir viens Dievs, Tēvs, Dēls un Svētais Gars;
3. Mēs atzīstam svētos kanoniskos Rakstus, svētās Bībeles grāmatas. Mozus grāmatas- Genesis, Exodus, Levititus, Numbers, Deuteronomy, Jozua, Rutes, 1. Samuela, 2. Samuela, 1. Ķēniņu, 2. Ķēniņu, 1. Laiku, 2. Laiku, Ezras, Nehemijas, Esteres, Ijāba, Psalmi. Zālamana pamācības, Zālamans mācītājs, Augstā dziesma, Jesajas pravietojumi, Jeremijas, Jeremijas Raudu dziesmas, Ecehiēls, Daniēls, Hoseja, Joēls, Amos, Obadijas, Jonas, Mihas, Nahuma, Habakuka, Cefānijas, Caharijas, Melahijas. [*nav pieminēts Hagaja*]
Šeit seko apokrifās grāmatas, kas nav ebreju pieņēmas, bet mēs viņas lasām, kā teica Hieroms sava prologā Pamācībām, cilvēku pamācībai, ne lai apstiprinātu baznīcas doktrīnas autoritāti: 2. Esdras, 3. Esdras, Tobite, Judīte, Gudrības, Eklesiasts, Baruhs, ar Jeremijas vēstuli, Esteres no 10. Nodaļas līdz beigām, Pūka dziesma, 1. Makabeju, 2. Makabeju, 3. Makabeju.
Seko Jaunās derības grāmatas: Evaņģēliji pēc Mateja, Marka, Lūkas, Jāņa, Apustuļu darbi, Pāvila vēstule Romiešiem, , 1. Korintiešu, 2. Korintiešu, Galatiešu, Efeziešu, Filipiešu, Kolosiešu, 1. Tesalonīķiešu, 2. Tesalonīķiešu, 1. Timoteja, 2. Timoteja, Titus, Filemona, vēstule Ebrejiem, Jēkaba vēstule, Pētera vēstule, otrā Pētera vēstule, pirmā Jāņa vēstule, otrā Jāņa vēstule, trešā Jāņa vēstule, Jūdas vēstule, Jāņa atklāsme;
4. Minētās grāmatas māca mums, ka ir viens un visuvarens Dievs, neierobežots gudrībā, bezgalīgi labs, un kurš savā labestībā ir radījis visas lietas, jo Viņš radīja Ādamu savā paša attēlā un līdzībā, bet velna greizsirdības dēļ un minētā Ādama nepaklausības dēļ, grēks ienāca pasaulē un, ka mēs esam grēcinieki Ādamā un caur Ādamu;
5. Ka Kristus tika apsolīts mūsu tēviem, kuri saņēma likumu, lai tā caur likumu iepazītu savu grēku, netaisnību un nepietiekamību, lai tie vēlētos Kristus nākšanu, lai to grēkus un piepildītu caur Sevi likumu;
6. Ka Kristus ir dzimis Dieva Tēva noteiktajā laikā, tas ir tā sakot, visas nekrietnības pārpilnības laikā, un nevis labo darbu dēļ, jo visi bija grēcinieki, bet lai viņš parādītu mums labvēlību un žēlastību, būdams uzticams;
7. Ka Kristus ir mūsu dzīvība, patiesība un taisnība, kā arī mūsu gans, aizstāvis un priesteris, kurš mira visu to glābšanai, kuri tic, un ir augšāmcēlis mūsu taisnošanai;
8. Tādā pašā veidā mēs stingri turamies pie tā, ka nav neviens cits starpnieks un aizstāvis Dieva Tēva priekšā, [kas glābj], kā Jēzus Kristus. Un par jaunavu Mariju – ka viņa bija svēta, pazemīga un pilna žēlastības, un līdzīgā veidā mēs ticam attiecībā uz visiem citiem svētajiem- kas ir debesīs, tie gaida uz savu miesas augšāmcelšanos tiesa dienā;

9. Mēs arī ticam, ka pēc dzīvas ir tikai divas vietas- viena tiem, kas ir glābti, otra tiem, kas ir nolādēti [notiesāti], kuras mēs saucam par paradīzi un elli, pilnībā noliedzot Antikrista izdomu purgatoriju, kas ir patiesības pretinieku izdomāta;
10. Vēl vairāk mēs vienmēr uzskatām cilvēku izdomājumus par neizsakāmu riebumu Dieva priekšā, tādus kā festivāla dienas, svēto vigīlijas, tā saukto svēto ūdeni, atturēšanos no gaļas atsevišķās dienās, un līdzīgas lietas, bet pāri par visu mises;
11. Mēs turam par riebiem visus cilvēku izdomājumus kā nākušus no antikrista, kas rada satraukumu un ir kaitīgas gara brīvībai;
12. Mēs uzskatām, ka sakraments ir svētu lietu zīmes, vai redzamās formas neredzamām svētībām [žēlastībām], uzskatām par labu, ka uzticamie dažkārt lieto šīs redzamās formas. Neskatoties uz to mēs ticam un uzskatām, ka šie ticīgie var būt glābti nesaņemot šīs pieminētajās zīmes [(citā kopijā papildus) ja nav ne vietas, ne iespējas lai tos ievērotu];
13. Mēs neatdzīstam nevienu citu sakramentu, kā vien tikai kristības un Kunga vakarēdienu;
14. Mums ir jāgodā laicīgās varas, ar pakļaušanos, paklausību un nodevu maksājumiem.

No grāmatas :

J.P. Perrin
History of the ancient Christians
Book 3
Chapter 1